

Arrest

nr. 101 974 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kameroense nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 september 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KAESEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 3 augustus 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 september 2012 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekers op 28 september 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.08.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[A.L.A.] [...]

[A.R.] [...]

nationaliteit: Kameroen

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er worden medische elementen aangehaald voor [A.L.A.] en voor [A.R.].

Uit de medische adviezen van de arts-adviseur d.d. 29.08.2012 (zie gesloten omslagen in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegde standaard medische getuigschriften niet worden afgeleid dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekers ook op 28 september 2012 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van [S.T.] Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:...geldig visum"

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

2.2. Verweerder heeft nagelaten om het administratief dossier neer te leggen binnen de in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van acht dagen na de kennisgeving van het beroep. Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden de door verzoekers vermelde feiten derhalve als bewezen geacht, tenzij zij kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren met betrekking tot de eerste bestreden beslissing onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

“Iedere beslissing van de overheid dient met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding” (RvV 27 november 2009, nr. 34 990) Er dient door de Dienst Vreemdelingenzaken een omstandig onderzoek gevoerd te worden naar de medische toestand, zodat met volledige kennis van zaken een beslissing kan genomen worden. (R.v.St., 19 december 2000, nr. 91.709, RDE 2002, n° 119.)

In casu werd geen omstandig onderzoek gevoerd, noch naar de gezondheidstoestand van verzoekers in België, noch naar de toestand in KAMEROEN.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient na te gaan of men in het land van herkomst over de nodige medische zorgverst[r]ekking kan beschikken. (R.v.St., 7 mei 2001, nr. 95.175, RDE 2002, n° 119). Op geen enkele manier werd dit nagetrokken, zodat gehandeld werd in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweester heeft op geen enkele wijze de opvang- of behandelingsmogelijkheden voor verzoekers in KAMEROEN nagekeken, en schond daarmee het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.1.2. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

De eerste bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en derhalve op een advies van een ambtenaar-geneesheer. In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer dat de aandoeningen waaraan verzoekers lijden kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Om tot deze conclusie te komen stelt de ambtenaar-geneesheer het volgende in zijn advies met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen medische problematiek:

"Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 29/09/2011 en de bijlage waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelen mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging gevaar inhoudt voor zijn leven. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

"Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende

behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar hij verblijft.’ (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293).”

Het advies met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde gezondheidsproblemen is in nagenoeg identieke bewoordingen gesteld.

Aldus blijkt uit bovenstaande motivering dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat enkel indien een vreemdeling lijdt aan een aandoening die direct levensbedreigend is er een reëel risico kan bestaan op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer deze vreemdeling voor zijn aandoening geen adequate behandeling kan krijgen in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, hetgeen hij afleidt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen *“reëel risico”* en *“een onmenselijke of vernederende behandeling”* van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ook uit de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg is het vereist om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer een vreemdeling die zich beroept op een medische problematiek dienstig kan verwijzen naar de bescherming die geboden wordt door artikel 3 van het EVRM.

Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag, in gevallen waarbij een gezondheidsproblematiek werd aangevoerd, enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde aandoening, blijkt niet dat het EHRM het voorhanden zijn van het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen worden vastgesteld. Het EHRM verduidelijkte in het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) dat de uit de rechtspraak voortvloeiende principes die dienen te worden gehanteerd bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *“must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost”* (vrije vertaling: dienen te worden toegepast bij de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale aandoening die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Uit dit arrest, dat de principes uit eerdere rechtspraak herneemt, kan bijgevolg worden afgeleid dat de aangevoerde aandoening ernstig dient te zijn, doch niet dat aandoeningen die niet acuut levensbedreigend zijn zonder meer niet in aanmerking dienen te worden genomen. Een van de principes die het EHRM hanteert is dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te verblijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EVRM heeft dit uitgangspunt evenwel genuanceerd en gesteld dat er wel kan worden besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*. Bij de beoordeling van de vraag of er kan besloten worden tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM al dan niet geschonden is houdt het EHRM rekening met de medische situatie van een vreemdeling, met de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, doch in mindere mate, met de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen. In bepaalde gevallen werd ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft dan ook meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die

op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich actueel niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

In casu dient derhalve te worden besloten dat de ambtenaar-geneesheer door op basis van de vaststelling dat uit de hem voorgelegde medische dossiers niet blijkt dat er een directe bedreiging voor het leven van verzoekers is en dat er geen acuut levensgevaar bestaat, doch zonder in concreto na te gaan of verzoekers lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert en hierdoor ook de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet miskent.

Verzoekers kunnen dan ook worden gevolgd waar zij stellen dat verweerder – die de redengeving van de ambtenaar-geneesheer heeft overgenomen – door de opvang- en behandelingsmogelijkheden in Kameroen buiten beschouwing te laten het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Verzoekers hebben een gegrond middel dat tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen die zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.2.1. Met betrekking tot de tweede en de derde bestreden beslissing voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Zij verschaffen volgende toelichting:

“De beslissing stelt dat het niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese R[ic]htlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Nochtans werd geen enkel onderzoek verricht naar de situatie in KAMEROEN en de gezon[d]heids-toestand en mogelijke behandelingen ter plaatse.

De Europese Commissie voor de Rechten van de Mens stelt “a lack of proper care in a case w[he]re someone is suffering from a serious illness could in certain circumstances amount to treatment [con]trary to Article 3” (ECRM, 19 mei 1994, Tanko t./ Finland)

Artikel 3 E.V.R.M. biedt een absolute bescherming, aan een ernstig zieke vreemdeling die zich in uitzonderlijke, humanitaire omstandigheden bevindt kan geen verblijf geweigerd worden om redenen van openbare orde. (R.v.St., 22 februari 2000, nr. 85.529, RDE 2002, n° 119.)

Uit de medische attesten blijkt dat de ziekte, zowel van de heer [A.] als van mevrouw [A.], in geval van terugkeer, in snel tempo dreigt te verslechteren, met verhoogd risico op overlijden. Gespecialiseerde zorgverstrekking is noodzakelijk alsmede regelmatige consultaties. De aandoeningen zijn aldus voldoende ernstig met als gevolg dat de verwijdering van het grondgebied in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.

Bovendien vereist de medische toestand van verzoekers de voortdurende aanwezigheid van familieleden of een derde. Verzoekers hebben geen familieleden meer in het land van herkomst, hun dochters en kleinkinderen bevinden zich allen in België. Geen enkel familielid kan in KAMEROEN de zorg over verzoekers op zich nemen. Ook omwille van deze situatie is de bestreden beslissing in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

[...]

Het moge duidelijk zijn dat verzoekers een voldoende hechte familieband hebben met hun twee dochters en drie kleinkinderen die in België verblijven. Artikel 8 E.V.R.M. is dus van toepassing.

Er werd op basis van louter juridische-technische motieven beslist dat verzoekers dienen te worden teruggebracht naar KAMEROEN.

Hoewel het verzoek van beide verzoekers hun familiale situatie uiteenzet, wordt hierover in de beslissing met geen woord gerept. Hierdoor heeft zij de motiveringsplicht in het kader van artikel 8 E.V.R.M. geschonden.

"Het bestuur was op de hoogte van de gezinstoestand, maar heeft: hierover geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, terwijl de mogelijkheid bestaat dat artikel 8 EVRM in het gedrang komt(RvV 7 januari 2010, nr. 36 715).

De gevolgen van zelfs maar een tijdelijke verwijdering van verweerders zijn groot."

3.2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet worden geduid dat het feit dat verweerder onvoldoende heeft geverifieerd of verzoekers in hun land van herkomst niet dreigen geconfronteerd te worden met het gebrek aan een adequate behandeling voor hun gezondheidsproblemen niet zonder meer toelaat te concluderen dat dit effectief zo is en dat zij hierdoor in een onmenselijke en vernederende situatie zullen terechtkomen. Tevens moet worden gesteld dat verzoekers, door aan te geven dat hun gezondheidstoestand dreigt te verslechteren bij een terugkeer naar Kameroen en door te beweren dat zij in dat land geen familie meer hebben, op zich niet aantonen dat voormelde verdragsbepaling door verweerder werd geschonden door het nemen van de tweede en de derde bestreden beslissing. Er dient in dit verband te worden herhaald dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt in regel niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan het volstaan op te merken dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun familieband met hun meerderjarige kinderen en hun kleinkinderen voldoende hecht is om onder de bescherming van deze verdragsbepaling te vallen. Uit de toelichting die verzoekers in hun verzoekschrift verstrekken blijkt dat verzoekers' kinderen ervoor kozen om zonder verzoekers naar België te reizen en verzoekers er pas jaren later voor opteerden om ook naar België te komen. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan worden verwezen naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

De tweede en de derde bestreden beslissing verhinderen verzoekers ook niet om, overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet – meer specifiek in toepassing van de artikelen 9 of 9bis van de Vreemdelingenwet – een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Artikel 8 van het EVRM houdt daarnaast, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te willen voorhouden, geen motiveringsplicht in.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2.3. De Raad merkt verder op dat de tweede en de derde bestreden beslissing werden genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat deze bepaling verweerder een

verplichting oplegt om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan een vreemdeling die die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij tot enig verblijf werden toegelaten of gemachtigd of dat zij beschikken over een paspoort met visum. Er kan dan ook niet besloten worden dat de tweede en de derde bestreden beslissing door enige onregelmatigheid zijn aangetast. Evenmin blijkt, gezien voorgaande vaststellingen, dat een hogere rechtsnorm de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in voorliggende zaak zou verhinderen.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 september 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 september 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK